

sagernes Behandling for Domstolene, maa stille Krav om juridisk Embedseksamen, har man ikke ment, at der bør stilles dette Krav til de øvrige Politispektører, hvilket heller ikke nu kræves efter Lov af 11. Februar 1863; derimod kræves for dem alle, at de skal have bestaaet de Prøver paa Politiskolen og gjort den praktiske Polititjeneste, som Justitsministeren til enhver Tid fastsætter.

Iøvrigt har man ikke foretaget nogen Opregning af det til Politidirektørens Embede knyttede Personale, men har henskudt Fastsættelsen heraf til Normeringsloven.

Til § 111.

De nu gældende Bestemmelser angaaende Politifuldmægtigene indeholdes i Retsplejelovens § 115. I Henhold til denne ansættes Politifuldmægtigene *privat* af Politimestrene, og der kan af Amtmanden meddeles dem Autorisation til paa Politimesterens Ansvar at udføre dennes Forretninger. Som Betingelse for saaledes at kunne autoriseres som Politifuldmægtig kræves, at den paagældende enten har bestaaet den juridiske Embedseksamen med mindst haud illaudabilis eller juridisk Eksamen for ustuderede med 1. Karakter. Fuldmægtigene lønnes med 4500—5000 Kr., der udredes af Statskassen og medregnes i Kontorholdsvederlaget.

Flertallet anser det for rigtigst, at dette Forhold ændres saaledes, at Politifuldmægtigene fremtidig statsansættes. Indenfor en Retspleje, der skal opbygges og føres videre paa et tidssvarende og forsvarligt Grundlag, er det uheldigt, at Politimestrene skal kunne overdrage deres yderst ansvarsfulde Opgaver til Personer, der er rent privat ansatte Funktionærer og saaledes uden direkte Forbindelse med de administrative Myndigheder. Det er ikke tilstrækkeligt, at de maa staa Politimesteren til Ansvar for eventuelle Misgreb, ligesom denne overfor Myndighederne maa bære Ansvaret for Fuldmægtigens Fejlgreb eller Misligheder. Det naturlige vil være, at Politifuldmægtigene kommer i et saadant Forhold til de øverste administrative Myndigheder, at disse kan faa Indflydelse paa saavel Fuldmægtigenes Ansættelse som deres Afskedigelse og kan holde dem direkte ansvarlige for Udøvelsen af deres Opgaver. Den amtslige Autorisation, der er af rent formel Art, byder i saa Henseende kun en ringe Garanti.

Hertil kommer, at Politifuldmægtigene, der i Kraft af deres Stilling udøver en vigtig og ansvarsfuld Gerning indenfor Administrationens Rammer, maa have et naturligt Krav paa at opnaa en mere betrygget Tilværelse end den, som den private Ansættelsesmaade byder, under hvilken de udsættes for vilkaarlig Behandling fra deres Overordnedes Side. Som Forholdene nu er, byder Stillingen som Politifuldmægtig ringe Tilløkkelse for velkvalificerede yngre Jurister, og der er Fare for, at Tilgangen af saadanne med Aarene vil blive forringet til Skade for Befolkningen i Købstæderne og paa Landet, der som Regel netop har med Fuldmægtigen at gøre, naar de søger Politikontoret. Ogsaa Befolkningen vil derfor formentlig være tjent med, at Politifuldmægtigene knyttes saa fast som muligt til Politimesterembederne og derigennem til Befolkningen.

Endelig skal fremhæves, at det underordnede fastansatte Personale ofte staaer uforstaaende overfor den i deres Øjne urimelige Ordning, at de, der selv er enten statsansatte eller kommunalt ansatte, til Foresat skal have en Privatperson. Dette er et Forhold, som mange Steder skaber Gnidningsmodstand og Konflikter, hvorved Fuldmægtigens Stilling gøres uholdbar.

Flertallet er derfor af den Anskuelse, at Politimesterembederne vil være bedst tjent med *statsansatte* Fuldmægtige. Det maa kræves, at disse opfylder de samme Eksamensbetingelser som Politimestrene, da de jo skal kunne træde i Stedet for disse paa ethvert af disses Embedsomraader, ligesom man ogsaa maa regne med, at Avancementet